

lejetillæg, da Lønningsloven af 1903 traadte i Kraft, fik fuld Erstatning ved Lønningsforhøjelsen, og desuden fik de Tantieme. Nej, de fik ikke fuld Erstatning ved Lønningsforhøjelsen, i alt Fald ikke den Del af dem — og det var over 50 pCt. af samtlige Portører —, som man maatte give personligt Tillæg, for at de blot kunde naa op paa samme Løn, som de hidtil havde staaet paa. Thi samtidig trak man $2\frac{1}{2}$ pCt. af til Pension udover det, de havde betalt før, og hele den store Del af Portørerne, der maatte have personligt Tillæg for at faa deres Løn suppleret til, hvad den havde været før, fik udbetalt $2\frac{1}{2}$ pCt. mindre i Løn, end de havde før. Nu kan man sige, at det drejer sig ikke om noget stort Beløb for den enkelte, men for en Lønning paa 1,000 Kr. er det dog 25 Kr. om Aaret, og med en saa lille Lønning betyder dette ikke lidt. Saa meget mindre har denne store Klasse faaet i Løn. Men desuden gav det ærede Medlem for Frederiksberg Iste Valgkreds (Ellinger) et ganske godt Billede af dette Forhold. Han viste, at det var rigtigt, hvad jeg sagde, og forkert, hvad den højtærede Minister siger, naar han bliver ved at paastaa, at Funktionærerne have faaet fuld Erstatning ved Lønningsforhøjelsen. Det have de ikke. Regner man Tantiemen med, som kan være stærkt vekslende, men som ogsaa i Løbet af nogle Aar kan forsvinde helt, indrømmer jeg, at saa have de faaet det, selv om de maa betale $2\frac{1}{2}$ pCt. mere til Pensionskassen. Men den højtærede Minister siger, at de have ogsaa faaet det uden Tantiemen, og det er det, jeg protesterer imod.

Saa sagde den højtærede Minister, at hele Spørgsmaalet om de personlige Tillæg til Portører var ved at gaa ud af Verden, der var kun 246 Portører tilbage, som maatte have personligt Tillæg for at faa samme Løn, som de havde haft tidligere. Ja tænk, efter at Loven har virket i 4 Aar, er Tallet virkelig gaaet ned, saa der kun er 246 tilbage. Jeg vil nu mene, at man skulde have formet Loven saaledes straks, at slet ingen havde behøvet personligt Tillæg, eller at det i alt Fald kun var ganske undtagelsesvis. Nu viste det sig at blive den store Masse, og af dem er der ca. 250 tilbage, som maa gaa paa disse personlige Tillæg, og saa vidt jeg ved, kommer en Del af dem til at gaa derpaa 4—5 Aar endnu. Jeg synes ikke, Statsmagten har synderlig Grund til

at prale af, at dette Tal er gaaet saa stærkt ned.

Saa sagde den højtærede Minister, at han ikke kunde forstaa, at vi holdt saa stærkt paa dette Forslag, og at det var en ren Fejltagelse, at man ved at vedtage det vilde skabe Tilfredshed. Nej, overalt vil man vel ikke skabe Tilfredshed, det har jeg heller aldrig tænkt mig, men saa er dog dette Spørgsmaal ude af Verden, saa har man gjort en overordentlig stor Klasse af Statens Funktionærer tilfredse, og saa maa man naturligvis se paa, hvad der videre kan komme. Derom ved jeg intet, og den højtærede Minister heller ikke. Jeg tror heller ikke paa, at det absolut skulde skabe Tilfredshed over hele Linien, men det er et Ønske, der er udtalt fra de paagældende Statsfunktionæres Side, at faa dette Tillæg, som de mistede, da man gav den ny Lønningslov, men som man samtidig eller Aaret før gav andre Funktionærer, der aldrig før havde haft det, og jeg synes, man skulde se at bringe saa meget af Utilfredsheden ud af Verden som muligt. Jeg tror, at Regeringen og Regeringspartiet langt fra gøre klogt i vedblivende at modsætte sig dette Ønskes Opfyldelse.

Den højtærede Minister udtalte, ligeledes henvendt til mig — eller maaske det var til det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) —, at Depotarbejderne havde faaet Erstatning for, at de ikke havde faaet Tantieme, ved det Lønningstillæg, der var tilstaaet dem. Ja, en Femtedel af dem fik Erstatning, men de 4 Femtedele have ingen Ting faaet, saa der synes jeg egentlig heller ikke, der er noget at prale af.

Det var disse Bemærkninger, jeg vilde gøre til den højtærede Minister. Jeg har endnu ikke faaet Svar fra ham paa de Spørgsmaal, jeg tillod mig at rette til ham i Gaar. Det vilde interessere saavel mig som sikkert ogsaa Statsbanernes Personale i Almindelighed, at den højtærede Minister vilde besvare disse Spørgsmaal, som ere af megen Interesse for dem. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Minister, om han dog ikke, til Trods for sin Udtalelse om, at han ikke mente at behøve at svare paa de Henvendelser, der fra forskellige Sider vare rettede til ham, skulde finde Anledning til at svare paa de Spørgsmaal, jeg tillod mig at stille.

Naar den højtærede Minister, i Stedet for at gaa med til at indrømme Funktionærerne Huslejhjælp, henviste til den